

Sygn. akt V CSK 50/15

POSTANOWIENIE

Dnia 5 sierpnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

w sprawie ze skargi A. B. i A. B.1

przy uczestnictwie Skarbu Państwa - Naczelnika Urzędu Skarbowego w Lublińcu
i L. B.

w przedmiocie wpisu hipoteki przymusowej,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 5 sierpnia 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej A. B. i A. B.1

od postanowienia Sądu Okręgowego w Częstochowie

z dnia 21 sierpnia 2014 r., sygn. akt VI Ca 697/14,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od skarżących solidarnie na rzecz Skarbu
Państwa - Prokuratorii Generalnej Skarbu Państwa
120 (sto dwadzieścia) złotych tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną uczestników A. B. i A. B. od postanowienia Sądu Okręgowego w Częstochowie z dnia 21 sierpnia 2014 r. należy zważyć, co następuje.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek umożliwiających realizację publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Nie w każdej zatem sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumpcji czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący oparli na przesłankach uregulowanych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. Przesłanki te nie zostały spełnione.

Powołanie się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), a więc zagadnienia, które wiąże się z określonym przepisem prawnym i którego wyjaśnienie ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw, wymaga jego precyzyjnego sformułowania i wskazania argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen (zob. m. in.:

postanowienie SN z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11). Chodzi przy tym o zagadnienie nowe, którego wyjaśnienie przyczyni się do rozwoju jurysprudencji. Zdaniem skarżących w niniejszej sprawie występuje istotne zagadnienie prawne związane z art. 626⁶ § 1 k.p.c., art. 626⁸ § 1 i 2 k.p.c., art. 228 § 2 k.p.c. w zw. z art. 155 § 1 k.c. oraz art. 109 ust. 1 i art. 67 ustawy o księgach wieczystych i hipotece. Jednakże zagadnienie to nie zostało precyzyjnie sformułowane, a skarżący w sposób opisowy przedstawili wątpliwości interpretacyjne dotyczące powyższych przepisów. Ponadto brak jest argumentacji, która wskazywałaby na możliwość wystąpienia odmiennych ocen tak przedstawionego problemu; argumentacja skarżących jest jednostronna.

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance uregulowanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga wykazania niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka, bez konieczności głębszej analizy, sprzeczności wyroku z przepisami prawa nie podlegającymi różnej wykładni (por. m. in.: postanowienie SN z dnia 8 marca 2002 r., sygn. akt I PKN 341/01, OSNP 2004, nr 6, poz. 100; postanowienie SN z dnia 10 stycznia 2003 r., sygn. akt V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49). Skarżący odnieśli tę przesłankę do przepisów prawnych ujętych w ramach podstaw skargi, ale nie przedstawili takich argumentów, które wskazywałyby na jakiekolwiek rażące naruszenie prawa w ustalonym stanie faktycznym przez Sąd II instancji.

Wobec powyższego, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 520 § 3 k.p.c.